

Lectio Divina segédanyag

A év – Mt 16, 21-27

A szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Felelős szerkesztő:

Nyúl Viktor

A segédanyag összeállításában

közreműködtek:

Asztalos Gábor

Asztalos Lívia

Csonka Laura

Geizselhardt Sára,

Görföl Tibor

Haász Rebeka Anna

Hegyi László

Járai Ferenc

Mohay Réka

Molnár Dzszenifer

Nyúlné Révfalvi Ildikó

Rácz Dávid

Rácz Édua Anna

Szily Boglárka

Vermes Nikolett

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát!

Abban az időben:

Jézus többször felhívta tanítványai figyelmét arra, hogy neki Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és az írástudóktól, megölik, de a harmadik napon feltámad a halálból. Erre Péter félrevonta őt, és óva intette: „Isten ments, Uram! Ez nem történhet veled!” Mire ő Péterhez fordult: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatasz, mert nem az Isten ügyére van gondod, hanem az emberekére!”

Azután így szólt tanítványaihoz: „Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen. Mert mindaz, aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt; és aki értem elveszíti életét, megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de a lelke kárt szenved? Mit is adhatna az ember cserébe saját lelkéért?

Az Emberfia pedig el fog jönni Atyjának dicsőségében, angyalai kíséretében, és megfizet mindenkinek tettei szerint.”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

²¹ Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὅτι δεῖ αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπελθεῖν καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

Ettől fogva Jézus elkezdte megmagyarázni tanítványainak, hogy neki fel kell mennie Jeruzsálembe, és sokat kell szenvednie a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és meg kell ölettetnie (ki kell, hogy oltsák az életét), és a harmadik napon fel kell támadnia.

²² καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ λέγων· Ἰλεώς σοι, κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.

És félrevonva őt Péter elkezdte megróni mondva neki: „Mentsen Isten, Uram: nem történik meg ez veled.”

²³ ὁ δὲ στραφεὶς εἶπεν τῷ Πέτρῳ· Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· σκάνδαλον εἶ ἐμοῦ, ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

Az pedig megfordulva mondta Péternek: „Távozz mögém, sátán: csapdám vagy, mert nem Isten (dolgai) szerint, hanem az emberek (dolgai) szerint gondolkodol. (mert nem Isten ügyével vagy elfoglalva, hanem az emberekével.)

²⁴ Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθείτω μοι.

Akkor Jézus mondta a tanítványainak: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.”

²⁵ ὅς γὰρ εἰὰν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὅς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὐρήσει αὐτήν.

Aki ugyanis ha meg akarja menteni az életét, el fogja veszíteni azt, aki viszont elveszíti az életét értem, meg fogja találni azt.

²⁶ τί γὰρ ὠφεληθήσεται ἄνθρωπος ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

Ugyanis mi hasznát veszi egy ember, ha az egész világot megnyeri, de lelkében (életében) kárt szenved? Vagy mit fog adni egy ember a lelkének (az életének) ellenértékéül?

²⁷ μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ.

Ugyanis szükségszerűen el fog jönni az Emberfia, az Atyjának dicsőségében az angyalaival együtt, és akkor meg fog fizetni kinek-kinek a cselekedete szerint.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²¹ Exinde coepit Iesus ostendere discipulis suis quia oportet eum ire Hierosolymam et multa pati a senioribus et principibus sacerdotum et scribis et occidi et tertia die resurgere.

²¹ Ettől kezdve Jézus jelezni kezdte tanítványainak: Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, megölik, de harmadnap feltámad.

²¹ Ettől az időtől kezdte Jézus jelezni a tanítványainak, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell, hogy öljék, és harmadnapra föl kell támadnia.

²¹ Ettől fogva Jézus többször fölhívta tanítványai figyelmét arra, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, megölik, de harmadnapon föltámad.

²¹ Ettől fogva kezdé Jézus jelenteni az ő tanítványainak, hogy neki Jeruzsálemben kell menni, és sokat szenvedni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapon föltámadni.

²¹ Ettől fogva kezdte Jézus nyilvánvalóvá tenni tanítványai számára, hogy Jeruzsálemben kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell, hogy öljék, de harmadnapon fel kell támadnia.

²² Et assumens eum Petrus coepit increpare illum dicens: “Absit a te, Domine; non erit tibi hoc”.

²² Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki ezekkel a szavakkal: „Isten mentsen, Uram! Ilyesmi nem történhet veled.”

²² Péter erre félrehívta őt, és kezdte lebeszélni: »Távol legyen ez tőled, Uram! Ez nem történhet meg veled.«

²² Péter akkor félrevonta és ezekkel a szavakkal tett neki szemrehányást: „Ments Isten, Uram! Ilyesmi nem történhetik veled!”

²² És Péter előfogván őt, kezdé feddeni, mondván: Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled.

²² Péter ekkor félrevonta, és ellenkezni kezdett vele: – Isten mentsen ettől, Uram! Ez nem történhet meg veled.

²³ Qui conversus dixit Petro: “Vade post me, Satana! Scandalum es mihi, quia non sapis ea, quae Dei sunt, sed ea, quae hominum!”.

²³ Megfordult és rászólt: „Távozz tőlem, sátán! Botránkoztatsz, mert nem arra van gondod, amit az Isten akar, hanem arra, amit az emberek akarnak.”

²³ Ő azonban megfordult, és azt mondta Péternek: »Távozz előlem, Sátán! Botrány vagy nekem, mert nem Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével!«

²³ De ő elfordult és így korholta Pétert: „Takarodj előlem, sátán! Terhemre vagy, mert emberi módon, s nem Isten tervei szerint gondolkodol.”

²³ Ő pedig megfordulván, monda Péternek: Távozz tőlem Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra.

²³ Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: – El innét, sátán! Kísértesz engem, mert nem úgy gondolkodol, mint Isten, hanem ahogy az emberek.

²⁴ Tunc Iesus dixit discipulis suis: “Si quis vult post me venire, abneget semetipsum et tollat crucem suam et sequatur me.

²⁴ Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztyét és kövessen.

²⁴ Akkor Jézus azt mondta a tanítványainak: »Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl a keresztyét és kövessen engem.

²⁴ Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztyét és kövessen engem.

²⁴ Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.

²⁴ Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: – Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem!

²⁵ Qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdet eam; qui autem perdidit animam suam propter me, inveniet eam.

²⁵ Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja.

²⁵ Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti életét értem, megtalálja azt.

²⁵ Aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki érettem elveszíti életét, megtalálja azt.

²⁵ Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt.

²⁵ Mert aki meg akarja menteni az életét, az elveszíti, aki pedig elveszíti az életét értem, az megtalálja.

²⁶ Quid enim prodest homini, si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?

²⁶ Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe a lelkéért?

²⁶ Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de az élete kárt szenved? Vagy mit adhat az ember cserébe a lelkéért?

²⁶ Mit ér az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelke kárt szenved? Mit is adhatna az ember cserébe lelkéért?

²⁶ Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, de az ő lelkében kárt vall? Avagy micsoda váltságot adhat az ember az ő lelkéért?

²⁶ Mit használ ugyanis az embernek, ha az egész világot megnyeri, de élete kárt vall? Mit adhat az ember cserébe az életéért?

²⁷ Filius enim hominis venturus est in gloria Patris sui cum angelis suis, et tunc reddet unicuique secundum opus eius.

²⁷ Eljön ugyanis az Emberfia Atyja dicsőségében, angyalai kíséretében, és megfizet mindenkinek a tettei szerint.

²⁷ Mert az Emberfia eljön angyalaival Atyja dicsőségében, és akkor megfizet majd mindenkinek tettei szerint.

²⁷ Az Emberfia ugyanis el fog jönni angyalaival Atyja dicsőségében és akkor megfizet mindenkinek tetteihez mérten.

²⁷ Mert az embernek Fia eljő az ő Atyjának dicsőségében, az ő angyalaival; és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.

²⁷ Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt, és akkor mindenkinek megfizet tettei szerint.

1.1.3. Behatárolás

„Az ettől fogva” szófordulat (Mt 16,21) és az új tematika (Jézus sorsa Jeruzsálemben) egy új epizód kezdetét jelöli az előző szakasz után (Mt 16,13-20). A Mester és Péter közötti párbeszéd kapcsolódik az előző vershez, hiszen a Jézusra váró jeruzsálemi

eseményekre reagál nem megfelelő módon az apostol, akit ezért megró az Úr (Mt 16,22-23). Továbbá a következő versek is szervesen kötődnek az előzőekhez, hiszen ezekben Jézus a kereszt helyes értelmezéséről, az ő követéséről, illetve dicsőséges eljövételéről tanít (Mt 16,24-28).

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az evangélista ebben a szakaszban rávilágít arra, hogy Isten gondolatai és az ember gondolatai között sokszor nagy különbség van (vö. Iz 55,8-9). Péter nem figyel pontosan Jézus szavaira: „leragad” a kereszt botrányánál, s meg sem hallja, hogy Jézus jeruzsálemi küldetése nem a halállal, hanem a feltámadással végződik (Mt 16,21). A keresztben botrányt lát, hasonlóan a zsidóság többségéhez (vö. 1Kor 1,23), s le akarja beszélni Jézust a szenvedés vállalásáról, s észre sem veszi, hogy így a Sátán oldalára áll, kísértve az Urat (Mt 16,22-23; vö. Mt 4,10; Mt 27,40.42). Ezért hangsúlyozza Máté, hogy Jézus keményen figyelmezteti Pétert: nem őt, hanem helytelen, sátáni gondolatmenetét utasítja el, s rámutat arra, hogy az apostol helye a Mester mögött van (Mt 16,23). Az Úr további tanításában is ellentétes képekkel (megtagadni önmagát; megment-elveszít; elveszít-megtalál; megnyer-kárt szenved) jelzi az isteni és az emberi gondolatmenet, szemlélet közötti különbséget (Mt 16,24-26).

Mindezzel az evangélista azt kívánja kifejezni, hogy a tanítvány feladata nem az emberi okoskodás, hanem az Úr követése: az Úr gondolatainak, lelkületének megtanulása és elsajátítása, amelyben benne van a kereszt, az „édes iga”, de a megdicsőülés és a megjutalmazás is (Mt 16,27; vö. Mt 11,29-30).

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

τὸν σταυρὸν αὐτοῦ (*ton sztauron autú*): 'a keresztjét' (Mt 16,24)

Ez a szókapcsolat háromszor fordul elő a Máté-evangéliumban, mindegyik esetben a kereszt felvételére utal: aki nem veszi fel a keresztjét, és nem megy Jézus után, nem méltó hozzá (Mt 10,38); aki felveszi a keresztjét, megtagadja magát és követi az Urat, az megtalálja az életét (Mt 16,24-25). Illetve Cirenei Simon az, akit arra kényszerítenek, hogy vigye Jézus keresztjét (Mt 27,32). Az első két igehely a saját keresztre, míg az utóbbi igehely Jézus keresztjére utal. Vagyis e két kereszt között szoros kapcsolat áll. A kereszt egyrészt a szenvedés, a próbatétel, másrészt pedig a hűséges szeretet szimbóluma. Felvenni a keresztet és követni Jézust ennek fényében tehát azt jelenti, hogy a keresztény ember egyesíti szenvedéseit, megpróbáltatásait és szeretetét (saját keresztjét), Jézus szenvedésével, próbatételeivel, szeretetével (az Úr

keresztjével). A kereszt tehát nem egy választható lehetőség, hanem lényeges kapocs a Mester és tanítványai között.

ἀποδώσει (*apodószej*): 'meg fog fizetni' (Mt 16,27)

Ez a szó a Szentírásban többször kifejezi azt, hogy Isten kinek-kinek megfizet majd a tettei, a cselekedetei szerint. Tehát az Úr hatalmát, igazságosságát jelöli, aki elutasítja a bűnt, megjutalmazza a jóért az embert, ugyanakkor kész megbocsátani a bűnbánó bűnösnek (Péld 24,12; Zsolt 62,13; Mt 6,4.6.18; Róm 2,6; 2Tim 4,14; Jel 22,12). Mindez felelősségre int, hiszen cselekedeteink befolyásolják halálunk utáni sorsunkat (vö. Mt 25,31-46).

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

3,3 Ő az, akire Izajás próféta utal, amikor ezeket mondja: „A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!”

4,8-10 Végül egy igen magas hegyre vitte az ördög, s felvonultatta szeme előtt a világ minden országát és dicsőségüket. „Ezt mind neked adom – mondta –, ha leborulva imádsz engem.” Jézus elutasította: „Távozz, ördög! Meg van írva: Uradat, Istenedet imádd, s csak neki szolgálj!”

10,38-39 Aki nem veszi vállára a keresztjét, s nem követ, nem méltó hozzám. Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

12,40 Amint ugyanis Jónás próféta három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is három nap és három éjjel a föld szívében.

17,12.22-23 Csakhogy én azt mondom nektek: Illés már eljött, de nem ismerték fel, úgy bántak vele, ahogy akartak. Így szenved majd tőlük az Emberfia is.” “Amikor együtt jártak-keltek Galileában, Jézus ezt mondta nekik: „Az Emberfiát az emberek kezére adják. Megölik, de harmadnap feltámad.” Erre igen elszomorodtak.

20,17-19 Amikor Jézus Jeruzsálemben készült fölmenni, maga mellé vette a tizenkettőt, s ezt mondta nekik az úton: „Most fölme gyünk Jeruzsálemben. Ott a főpapok és írástudók kezére adják az Emberfiát. Azok halálra ítélik, és kiszolgáltatják a pogányoknak, hogy kigúnyolják, megostorozzák és keresztre feszítsék. De harmadnap feltámad.”

25,31 Amikor eljön dicsőségében az Emberfia és vele minden angyal, helyet foglal főséges trónján.

26,2 Tudjátok, hogy két nap múlva itt a húsvét. Az Emberfiát kereszthalálra adják.

28,6a Nincs itt. Feltámadt, ahogy előre megmondta.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 4,13 Aztán így folytatta: „Nem értitek ezt a példabeszédet. Hogy értitek meg akkor majd az összes példabeszédet?”

Mk 8,31-38 Ezután arról beszélt nekik, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad. Ezt egészen nyíltan megmondta. Erre Péter félrevonta, és szemrehányást tett neki. De ő hátrafordult, ránézett tanítványaira, s így korholta Pétert: „Távozz tőlem sátán, mert nem az Isten dolgaival törődsz, hanem az emberekével.” Összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét. Mit ér az embernek, hogy megszerzi az egész világot, ha a lélek kárát vallja? Mert mit adhat cserébe az ember a lelkéért? Aki ez előtt a házasságtörő, bűnös nemzedék előtt szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”

Lk 2,38 Ebben az órában is odajött, dicsőítette az Istent, és beszélt róla mindenkinek, aki csak várta Jeruzsálem megváltását.

Lk 9,22-27 „Mert – mondta – az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, főpapok és írástudók nem ismerik el, megölik, de harmadnap feltámad.” Amikor az egész néphez szólt, ezt mondta: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen. Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti. Mert mi haszna van belőle az embernek, ha megszerzi akár az egész világot is, de maga elpusztul vagy súlyos kárt szenved? Aki ugyanis szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön a maga és az Atya, meg a szent angyalok dicsőségében. Igazán mondom nektek, hogy azok közül, akik itt állnak, némelyek nem halnak meg, míg meg nem látják az Isten országát.”

Lk 12,20 Ám az Isten így szól hozzá: Esztelen, még az éjjel visszakerik tőled lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?

Lk 13,33 Mégis, ma, holnap és holnapután folytatnom kell utamat, mert nem lehet, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Lk 14,27 Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ, nem lehet a tanítványom.

Lk 17,33 Aki folyvást azon fáradozik, hogy életét megmentse, elveszíti, aki ellenben elveszíti, az megmenti.

Jn 2,19 Jézus azt válaszolta: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.”

Jn 12,25-26 Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre. Aki nekem szolgál, az engem kövessen, s ahol én vagyok, ott lesz a szolgám is. Aki nekem szolgál, azt megtiszteli az Atya.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

1Sám 26,23 Az Úr mindenkinek megfizet igazságosságában és hűségében. Az Úr ma kezembe adott, de nem akartam kezet emelni az Úr fölkejtjére.

2Sám 19,23 Dávid azonban azt mondta: „Mit tegyek veletek, Ceruja fia, amiért ma megkísértetek? Hát hogy halhatna meg ma valaki Izraelben? Vagy nem lettem ma ismét Izrael királya?”

1Kir 11,4 Történt, hogy amikor Salamon megöregedett, szívét asszonyai más istenekhez fordították, szíve nem volt többé mindenestül az Úré, az ő Istenéé, mint atyjának, Dávidnak a szíve.

1Makk 2,21 Távols legyen tőlünk, hogy a törvénytől és a parancsoktól eltérjünk!

Zsolt 49,8 Hiszen önmagát senki meg nem válthatja, senki sem fizethet az Úrnak váltságdíjat.

Iz 8,14 Ő a szentély, a botlás köve és a botránkozás sziklája, Izrael mindkét háza számára, tör és háló Jeruzsálem lakóinak.

Dán 12,2-3 Akik a föld porában alszanak, azok közül sokan feltámadnak, némelyek örök életre, mások gyalázatra, örök kárhozatra. Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnék örökkön-örökké, miként a csillagok.

ApCsel 10,40 de harmadnap feltámasztotta az Isten, és látható alakban megmutatta

Róm 9,32 Vajon miért? Mert nem hittel, hanem tettekkel igyekezett teljesíteni. Megbotlottak a botlás kövében

1Kor 1,23 mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság

1Kor 15,4 eltemették és harmadnap feltámadt, az Írások szerint.

Jak 4,13 Rajta, kik mondjátok: „Ma vagy holnap elmegyünk abba a városba, és ott maradunk egy évig, kereskedünk és nyereszünk.”

1Pt 2,8 megbotlanak benne, mert nem fogadták el hittel a tanítást, amelyre meghívást kaptak.

Jel 12,11 De legyőzték a Bárány vérével és tanúságuk szavával, s nem kímélték életüket mindhalálig.

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

Krisztus követése a szeretet szabad cselekedete. Szent János evangéliumban olvashatjuk: „*Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.*” Ez a kijelentés nemcsak rá, hanem tanítványaira is vonatkozik. Nekik is készen kell állniuk erre az áldozatra. Ezt azonban senkire sem erőlteti rá. Nem ad biztos receptet, például: „*ha engem követsz, akkor ezt meg ezt meg kell tenned, ez és ez fog élni*”. Nem. Csak annyit mond: „*Ha valaki követni akar engem...*”. Természetesen vannak parancsok, amelyeket meg kell tartani a követés során, de, ha valaki igent mond Krisztus hívására, akkor más lesz az útja, mint a társáé. Eltérő örömmel és eltérő megpróbáltatásokkal fog találkozni. Sőt maga az Úr mondja: „*Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen.*” Tehát nem fogsz ugyanaz az ember maradni. Valamiben gyarapodsz, mert az közelebb visz az Úr országához, valamiben szegényebb leszel, mert különben az eltávolítana. Csak akkor nyered el az örök életet, ha ezt hajlandó vagy megtenni és befektetni rengeteg energiát. Tegyük föl, hogy van egy atléta barátod. A versenyeken csak a személyes szimpátia és barátság alapján nem mondd győztesnek, hacsak meg nem nyeri a versenyt. Hasonlóképpen áll ez Krisztus követésére is. Küzdened kell a megígért égi jutalom elnyeréséhez. Először azonban a hívásra kell szabad akarattal válaszolnod. Ha valakit erőszakosan, akarata ellenére húzunk magunkhoz, annál inkább eltávolodik. Ha valakit csalóka ígéretekkel vonzunk magunkhoz, csalódik, ha nem úgy történnek a dolgok körülötte, ahogyan megígértük, azért távolodik el. Ezért mondja Jézus Krisztus: „*Ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen.*”

/Vö.: Aranyászajú Szent János, Máté evangéliumhoz 55, 1 (Crisostomo Giovanni, *In Matth.* 55, 1)/

Órigenész szóhasználatával megállapíthatjuk, hogy figyelemreméltó az evangélista szóhasználata ebben az evangéliumi szakaszban. Ugyanis nem azt mondja, hogy Jézus beszél a tanítványoknak a szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról, hanem hogy megmutatja nekik.

Jézus megfeddi Péter a tudatlanságáért, ugyanis Péter azt gondolta, hogy nem lehet megölni az Isten Fiát. Ugyanakkor fontos leszögezni, hogy Jézus nem Pétert nevezi Sátánnak – hogyan is tehetné, hiszen korábban azt mondta neki, hogy: „boldog vagy” – hanem felismerte, hogy a Sátán mintegy megkísértette Pétert, és azért használja ezt a kifejezést (Hilarius). Szent Jeromos kifejti, hogy a „Sátán” szó jelentése ellenfél, ellenkező, és Jézus azért használja Péterre ezt a kifejezést, mert Péter aggodalma ellenkezik az Isten akaratával.

Mit jelent az, hogy megtagadni önmagunkat? Nagy Szent Gergely szerint azt, hogy jobbá válunk és megszabadulunk hiúságunktól. Órigenész szerint, aki nem fordul el a világi élettől és fél a haláltól, az elveszíti az örök életet. Ezt Aranyaszájú Szent János azzal egészíti ki, hogy a világi gazdagságot el lehet veszíteni és aztán vissza lehet vásárolni, de aki egyszer lemond a lelkéről és elveszíti azt, nem tud cserébe adni semmit, hogy visszaszerezze. Jézus azt mondja, nem kell félnünk a haláltól, hiszen a halálban megláthatjuk Jézus dicsőségét, és részesülhetünk belőle.

/Vö.: AQUINÓI Szent Tamás: Catena Aurea, Kommentár Máté evangéliumához,
JATEPress, Szeged, 2000, 491-497.o./

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

618. A keresztt Krisztusnak, az Isten és az ember közötti egyedüli közvetítőnek az egyetlen áldozata. Mivel azonban megtestesült isteni személyében "valamiképpen minden emberrel egyesült", "mindenkinek föl kínálja a lehetőséget, hogy Istennél ismert módon (...) társuljon ehhez a húsvéti misztériumhoz". Hívja Apostolait, hogy vegyék föl keresztjüket és kövessék Őt, mert Ő szenvedett értünk, példát hagyván nekünk, hogy kövessük nyomdokait. Ő ugyanis megváltó áldozatához azokat is társítani akarja, akik annak első kedvezményezettjei. Ez valósul meg legfelső fokon az Ő Anyjának személyében, aki mindenkinél bensőségesebben társult megváltó szenvedésének misztériumához.

"A paradicsomnak ez az egyetlen és igazi lépcsője, a kereszten kívül nincs semmi, amin föl lehetne menni az égbe."

555. Jézus egy pillanatra megmutatta isteni dicsőségét, megerősítvén így Péter hitvallását. Azt is megmutatja: Jeruzsálemben el kell szenvednie a kereszten a halált, hogy bemehessen "dicsőségébe" (Lk 24,26). Mózes és Illés hegyen látták Isten dicsőségét; a Törvény és a Próféták megjövendölték a Messiás szenvedéseit. Jézus szenvedése az Atya akarata; a Fiú Isten szolgájaként cselekszik; a felhő a Szentlélek jelenlétének jele: "Az egész Szentháromság megjelent: az Atya a hangban, a Fiú az emberben, a Szentlélek a fényes felhőben":

"Te színedben elváltóztál a hegyen, s amennyire képesek voltak rá, tanítványaid látták dicsőségedet, Krisztus Istenünk, hogy ha majd keresztre feszítve látnak, megértsék, hogy szenvedésed önkéntes volt; és hirdessék a világnak, hogy Te valóban az Atya ragyogása vagy."

1460. A vezeklésnek, amit a gyóntató kiró, tekintettel kell lennie a bűnbánó

személyes helyzetére és lelki javát kell szolgálnia. Amennyire lehetséges, arányban kell állnia az elkövetett bűnök természetével és súlyosságával. Az elégtétel lehet imádság, valaminek a följánlása, az irgalmasság cselekedetei, a felebarát szolgálata, önmegtagadás, áldozatvállalás, s főként a napi keresztünk türelmes viselése. Az ilyen vezeklések segítenek bennünket abban, hogy hasonlónak váljunk Krisztushoz, aki egyedül és egyszer s mindenkorra kiengesztelte bűneinket. Lehetővé teszik, hogy társörökösei legyünk a föltámadott Krisztusnak, mert "együtt szenvedünk vele" (Róm 8,17):

"A bűneinkért lerótt elégtételünk nem Jézus Krisztus nélkül történik; mi ugyanis, akik önmagunktól semmit sem tehetünk, Vele együtt, »aki minket megerősít, mindenre képesek vagyunk«. Így az embernek nincs mivel dicsekednie, hanem minden dicsekvésünk Krisztusban van (...), akiben elégtételt adunk »a bűnbánat méltó gyümölcsét teremvén«; melyek Belőle merítenek erőt, s melyeket Ő ajánl föl az Atyának és általa fogad el az Atya."

2100. A látható áldozatnak, hogy igaz legyen, a lelki áldozat kifejezésének kell lennie: "Áldozat Istennek a töredelmes lélek ..." (Zsolt 51,19). Az ószövetségi próféták gyakran korhólták a belső részvétel nélküli, a felebarát szeretetétől elszakadt áldozatokat. Jézus Ozeás próféta szavát idézi: "Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot" (Mt 9,13; 12,7). Az egyetlen tökéletes áldozat az, amelyet Jézus az Atya szeretete iránti teljes odaadással üdvösségünkért a keresztfán mutatott be." Az Ő áldozatához kapcsolódva életünket tehetjük Istennek szóló áldozattá.

2015. A tökéletesség útja a kereszten át vezet. Nincs életszentség lemondás és lelki harc nélkül. A lelki fejlődés magával hozza az aszkézist és az önmegtagadást, melyek fokozatosan elvezetnek oda, hogy a lélek a boldogságok békéjében és örömeiben él:

"Aki valahonnan elindult és fölfelé tart, soha meg nem áll, és a kezdet önmagában nem válik tökéletessé a nála nagyobb dolgoktól. A fölfelé menő vágya ugyanis soha nem áll meg azoknál, amiket már ismer."

2427. Az emberi munka az Isten képére teremtett személyek tevékenysége, akik arra kaptak meghívást, hogy folytassák a teremtés művét egymással és egymásért, miközben uralmuk alá hajtják a földet. A munka tehát kötelesség: "Aki nem akar dolgozni, ne is egyék" (2Tesz 3,10). A munka megbecsüli a Teremtő ajándékait és a kapott talentumokat. Megváltó jellegű is lehet. Az ember a munka büntetését a Názáretből való és a Kálvárián keresztre feszített Jézussal egységben viselve, valamiképpen együttműködik Isten Fiával az Ő megváltó művében. Krisztus tanítványának mutatkozik, amikor napról napra hordozza a keresztet abban a tevékenységben, amelyet teljesíteni hivatott. A munka a megszentelődés és a földi

dolgok átlelkesítésének eszköze lehet Krisztus Lelkében.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent VI.Pál pápa: Populorum progressio enciklika

40. A szakmai szövetkezések mellett kulturális intézmények is nagy igyekezettel tevékenykednek, és szerepük a haladás előmozdításában semmivel sem csekélyebb az előbbiekéénél. A Zsinat súlyos figyelmeztető szavai szerint: „Veszélyben van a világ jövője, ha nem támadnak bölcsőbb emberek.” A dokumentum hozzáfűzi: „Meg kell jegyezni, hogy számos gazdaságilag szegény, de bölcsességben nagyon is gazdag nép rendkívül nagy segítséget tud nyújtani ebben a tekintetben a többinek”. Minden népnek, akár gazdag, akár szegény, megvan a maga őseitől öröklött kultúrája, azaz vannak intézményei az anyagi szükségletek kielégítésére, és vannak szellemi életének magasabb rendű – művészi, tudományos és vallási – megnyilvánulásai. Mivel ez utóbbiak valóságos emberi értékeket tartalmaznak, súlyos hiba lenne veszni hagyni őket az előbbiek kedvéért, és az a nép, amelyik eltúrné ezt, legjobb részét dobná oda, az élet értelmét vetné el magától a megélhetésért. Krisztus figyelmeztetése egész népekre is vonatkozik: „Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de lelke kárát vallja? Mit is adhatna az ember cserébe lelkéért?”

Szent II. János Pál pápa: Ut unum sint enciklika

91. Máté evangéliuma írja le és határozza meg pontosan Péter lelkipásztori küldetését az Egyházban: „Boldog vagy, Simon, Jónás fia, mert nem a test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Én is mondom neked: te Péter vagy, és én erre a sziklára fogom építeni Egyházamat, és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait, és amit megkötsz a földön, megkötött lesz a mennyben is, és amit föloldasz a földön, föloldott lesz a mennyben is.”

Lukács kiemeli, hogy Krisztus Péterre bízta a testvérek megerősítését, ugyanakkor tudomására hozta emberi gyöngeségét, és megtérésre szorultságát. Mintha Péter emberi gyöngeségének háttérben mutatkozna meg teljesen, hogy különleges szolgálata az Egyházban mindenestől kegyelem; s mintha a Mester külön is foglalkozna az ő megtérésével, hogy fölkészítse a feladatra, amit Egyházában rábízni készült, és nagyon sokat követelt tőle. Péternek e feladatát, mely változatlanul gyöngeségének tárgyilagos látásával társul, a negyedik evangéliumban is megtaláljuk: „Simon, János fia, jobban szeretsz, mint ezek?... Legeltesd bárányaimat.” Jelentőségteljes továbbá, hogy a Korintusiakhoz írt második levél

szerint a föltámadott Krisztus először Kéfásnak jelent meg és utána a tizenegynek. Fontos hangsúlyoznunk, hogy Péter és Pál gyöngesége miként teszi nyilvánvalóvá, hogy az Egyház a kegyelem végtelen erején alapszik. Péter azonnal a primátus ráruházása után szigorú megrovást kapott Krisztustól: „botránkoztat engem!” Hogyan ne vennék észre a kapcsolatot az irgalom, melyre Péter szorul, és az irgalom szolgálata között, melyet elsőként ő tapasztalt meg? S ő háromszor tagadja meg Jézust. János evangéliuma is hangsúlyozza, hogy Péter a nyáj legeltetésének föladatát a szeretet háromszoros megvallásában kapja meg, ami megfelel háromszoros tagadásának. Lukács a maga részéről Krisztus már idézett szavában, melyhez a Péter küldetését értelmező első hagyomány kapcsolódik, kiemeli a tényt, hogy Péternek, miután megtér, meg kell erősítenie testvéreit.

Szent II. János Pál pápa: Redemptionis donum apostoli buzdítás

10. Az evangéliumi tanácsok tüzetesebb vizsgálata újabb összefüggést tár föl a tanácsok és a megváltás rendje között. Tudjuk, hogy a megváltás üdvrendje Krisztus húsvéti misztériumában éri el tetőpontját, melyben a halál által történő önküresítés és a föltámadás által nyert új élet összekapcsolódik. Az evangéliumi tanácsok követésében mélységesen tükröződik a húsvéti misztérium e kettőssége (lásd II. Vatikáni zsinat Ecumenical Council, Decree Perfectae caritatis, No. 5.): benne van alapföltételként mindannak kioltása, ami bennünk bűn vagy annak következménye, és a képesség, hogy naponta újjászülessünk az emberi lélek mélyén rejlő magasabbrendű jóra. Ez a jó a kegyelem hatására mutatkozik meg, melynek fogadására különösen a tisztaság, a szegénység és az engedelmesség gyakorlása teszi készsé az ember lelkét. A megváltás egész rendje azáltal valósul meg, hogy minden szentség elsődleges létesítője, a Szentlélek, titokzatos módon indítja és irányítja az ember lelkét. Kedves testvérek és nővérek, az evangéliumi tanácsokra tett fogadalmatok ezen az úton nyit tág teret nektek az „új teremtés” számára (2Kor 5,17), mely a megváltás rendje szerint a ti emberi „énetekben” bontakozik ki, és emberi énetek révén érvényesül az egyéni és a közösségi kapcsolatokban is; s egyúttal megjelenik az emberiségben, mely az Istentől teremtett világnak része: annak a világnak része, melyet az Atya „újra” szeret örök Fiában, a világ Megváltójában.

Erről a Fiúról mondja Szent Pál: „Ő mint Isten... szolgálai alakot öltött, kiüresítette önmagát, és hasonló lett az emberekhez” (Fil 2,6-7). Az evangéliumi tanácsok követéséhez tartozó önküresítés teljesen krisztocentrikus. Ezért a názareti Mester kimondottan a keresztet jelöli meg követése föltételeként. Ő, aki valamikor mindannyiokat hívott: „kövess engem”, azt is mondta: „aki utánam akar jönni, tagadja meg önmagát, vegye föl keresztjét, és úgy kövessen engem” (tudniillik:

lépjen a nyomomba) (Mk 8,34, Mt 16,24). Ezt minden hallgatójának, nem csupán tanítványainak mondta. Az önmegtagadás törvénye tehát a keresztény hivatás lényegéhez tartozik. Kiváltképpen annak a hivatásnak lényegéhez, mely az evangéliumi tanácsok fogadalmához kapcsolódik. Azok számára tehát, akik ennek a hivatásnak útjára léptek, teljesen érthetővé válnak a Filippiekhez írt levélben olvasható súlyos szavak: „Érte mindent elvettem, sőt szemétnek tekintettem, csakhogy Krisztust elnyerhessem, és hozzá tartozzam” (Fil 3,8-9).

Az önmegtagadás – mely a Kálvária misztériumának visszfénye – szükséges ahhoz, hogy valaki teljesen a megfeszített és föltámadt Krisztushoz tartozzék; olyan lemondásról van itt szó, melyben az ember teljesen fölismeri embersége misztériumát, és megerősíti azzal a csodálatos fejlődéssel, melyről ugyanaz az apostol másutt szól: „...bár a külső ember romlásnak indult bennünk, a belső napról napra megújul” (2Kor 4,16). Ily módon a megváltás rendje kiárasztja a megváltás misztériumának erejét az emberi lét területére, azokra, akik szabadon követik Krisztus hívását az evangéliumi tanácsok szerint a tiszta, a szegény és az engedelmes életre.

Szent II. János Pál pápa: Veritatis splendor enciklika

20. Jézus megköveteli, hogy a szeretet útján kövessük és utánozzuk Őt, egy olyan szeretet útján, mely Isten iránti szeretetből teljesen odaadja magát a testvéreinek: „Ez az én parancsom, hogy szeressétek egymást, miként én szerettelek titeket” (Jn 15,12). Ez a „miként” követeli Jézusnak, az Ő szeretetének utánzását, melynek jele a lábmosás: „Ha tehát én, az Úr és a Mester megmostam lábatokat, nektek is mosnotok kell egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy miként én cselekedtem, ti is úgy cselekedjete” (Jn 13,14-15). Jézus cselekvésmódja és szava, tettei és parancsai a keresztény élet erkölcsi törvénye. Cselekedetei ugyanis – s egész különlegesen szenvedései és kereszthalála – az eleven kinyilatkoztatások az Atya és az emberek iránti szeretetéről. S Jézusnak épp ez a szeretete kívánja, hogy utánozzák azok, akik követik Őt. Ez az „új” parancs: „Új parancsot adok nektek, hogy szeressétek egymást; miként én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról fogja megismerni mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel lesztek egymás iránt.” (Jn 13,34-35).

Ez a „miként” mutatja a mértéket is, mellyel Jézus szeretett, s mellyel tanítványainak szeretniük kell egymást. Miután azt mondta, hogy „Az az én parancsom; hogy szeressétek egymást, miként én szerettelek titeket” (Jn 15,12), beszédét azokkal a szavakkal folytatja, melyek életének a kereszten történő fölládozásáról szólnak, ami nem más, mint egy „mindvégig” való szeretet

bizonyossága (Jn 13,1): „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja a barátaiért” (Jn 15,13).

Amikor az ifjút követésre hívja a tökéletesség útjára, Jézus azt kívánja tőle, hogy a szeretet parancsában legyen tökéletes, az „Ő” parancsában: hogy olvadjon bele az Ő teljes odaadásába, utánozza és élje újra a „jó” Mester szeretetét, azét, aki „mindvégig” szeretett. Jézus a maga részéről minden embertől ezt kívánja, aki követője akar lenni: „Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem.” (Mt 16,24)

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* (Mt 16,21-27) egyik központi gondolata a Krisztus-követés, mely a keresztszertartásunk hordozásában fejeződik ki; továbbá ehhez kapcsolódik az „Isten ügye”, Isten akaratának gondolata. Megjelenik az Emberfia képe is, valamint a világ végének előjelzése, amikor mindenki tettei szerint részesül fizetségben.

Az *olvasmány* (Jer 20,7-9) Jeremiásról szól, aki vonakodva követte Isten akaratát, de mégsem volt képes elfordulni tőle.

A *válaszos zsoltárban* (Zsolt 62,2.3-4.5-6.8-9) megjelenik az Istennek való szolgálat, és az ő keresése – ebben az tükröződik, hogy az ember keresi Istent és az ő akaratát.

A *szentleckében* (Róm 12,1-2) szintén fontos téma Isten akarata, illetve az áldozat. Ahogyan Jézus áldozatul adta életét (ennek előrevetülése hallható az evangéliumban), úgy adjuk mi is életünket Istennek tetsző áldozatul – biztat Szent Pál.

Az *egyetemes könyörgésekben* is megjelennek az evangéliumhoz kapcsolódó gondolatok: a Krisztusnak áldozatok árán is megvalósuló követése, a hivatás és az élet keresztszertartásunk viselése.

A *felajánló könyörgés* „áldozati adomány” kifejezése a mai liturgikus szövegek fényében nagyobb hangsúlyt kap: Krisztus élete értünk adott áldozat volt, s ehhez kapcsolódhatunk mi is, Istennek ajánlott életünkkel.

A két választható *áldozási ének* közül a *második* (Mt 5,9-10) az Isten ügyéért elviselt nehézségeket, szenvedéseket jelzi: „Boldogok, akik üldözést szenvednek az igazságért, mert övék a mennyek országa”. Az *első* választható áldozási ének (Zsolt 30,9-10) pedig Istennek az őt félőket megjutalmazó jóságát fejezi ki. Ez utóbbihoz hasonlóan Istennek a hozzá fordulókhöz való irgalmát hangsúlyozza a *kezdőének* (Zsolt 85,3.5) is, ezzel keretezve a liturgiát.

2.3.2. Liturgikus énekek

Éneklő Egyház:

Félik majd a népek (622)

<http://nepenektar.hu/liturgia/222/gr/842/felik-majd-a-nepek-timebunt-gentes-1>

Gitáros énekek:

Sillye Jenő – Tisztítsd meg szemem

<https://www.youtube.com/watch?v=WdRmHleccL8>

Áldom szent neved

<https://www.youtube.com/watch?v=yZelp79ITIE>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját feldolgozó versek

Reményik Sándor - Ne ítéldj

Istenem, add, hogy ne ítéljek –
Mit tudom én, honnan ered,
Micsoda mélységből a véték,
Az enyéem és a másoké,
Az egyesé, a népeké.
Istenem, add, hogy ne ítéljek.
Istenem, add, hogy ne bíráljak:
Erényt, hibát és tévedést
Egy óriás összhangnak lássak –
A dolgok olyan bonyolultak
És végül mégis mindenek
Elhalkulnak és kisimulnak
És lábaidhoz együtt hullnak.
Mi olyan együgyűn ítélünk
S a dolgok olyan bonyolultak.
Istenem, add, hogy minél halkabb legyek –
Versben, s mindennapi beszédben
Csak a szükségeset beszéljem.
De akkor szómban súly legyen s erő
S mégis egyre inkább simogatás:
Ezer kardos szónál többet tevő.
S végül ne legyek más, mint egy szelíd igen vagy nem,

De egyre inkább csak igen.
Mindenre ámen és igen.
Szelíd lepke, mely a szívek kelyhére ül.
Ámen. Igen. És a gonosztól van
Minden azonfelül.

Forrás: <http://www.kerme.hu/customPages/imadsagok%2C-versek%2C-idezetek?subSiteId=1>

Szepesi Zsuzsanna - Legyen...

Legyen szavad való igaz!
Ne áltató, üres beszéd,
öröm lesz úgy adni, ha kérsz.

Legyen szilárd hited vigasz!
Ne mérd, utad milyen merész,
imád segít lépni, ha félsz.

Legyen derűd örök tavasz!
Ne átkozódj, mikor nehéz,
csodás lesz az majd, mit elérsz.

Forrás: <https://www.poet.hu/vers/52048>

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

– Mi az én keresztem, amit fel kell vennem?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Urunk, erősséges szent Istenünk, te vagy a legfőbb jó és minden jónak forrása. Önts szívünkbe irántad való szeretetet, és növeld bennünk a vallásos lelkületet. Kérünk, gyarapítsd és atyai gondviseléssel őrizd meg lelkünkben kegyelmi ajándékaidat. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Ámen.

Egy áldozópap imája:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy egyre inkább megtanítsan arra, hogy úgy gondolkodjam, cselekedjem, ahogy Szent Fiad

gondolkodna és cselekedne a helyemben. Add Szentlelkedet, hogy segítsen Jézust helyesen, a keresztet is elfogadva és felvéve, a Te akaratod szerint követnem! Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz /Mt 16,21-27/

(Forrás: pixabay)

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Ha követem Jézust, megtalálom életem értelmét és célját.

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

– Hagyjam, hogy Jézus menjen elől, hagyjam, hogy Ő vezessen!